

Bůh na lavici obžalovaných

Pozdrav

Milí přátelé a hosté, Vás vítám na těchto bohoslužbách slovy apoštolskými:

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 70, 2-6)

2 Bože, vysvobod' mě, Hospodine, na pomoc mi pospěš!

3 Ať se zardí hanbou ti, kdo mi o život ukládají, ať táhnou zpět, ať se stydí ti, kdo mi zlo přejí.

4 Za svou hanebnost ať musí couvnout ti, kdo mi říkají: „Dobře ti tak!“

5 Ať jsou veselí a radují se z tebe všichni, kteří tě hledají; ať říkají stále: „Bůh je velký“ ti, kdo milují tvou spásu.

6 Ponížený jsem a ubohý, Bože, pospěš ke mně! Tys má pomoc, vysvoboditel můj, neotálej, Hospodine!

Píseň: EZ 618 - Modré nebe, slunce zář

Modlitba

Pane Bože, jsi tou nejmocnější výzvou v našich životech, toužíme Tě vždycky znovu hledat to, hledat to, co je pravdivé, na čem záleží a co může obstát, abychom se neutopili ve lžích, nespravedlnosti a bezohledném sobectví. Děkujeme, že si v tomto světě stále povoláváš ty, kteří zápasí o to, aby společenství lidí bylo naplněno ohleduplnou láskou, milosrdenstvím, v němž jeden druhého bere vážně, a smířením, které překonává odcizení a rozkoly. I nás voláš k takovému způsobu života, který napomáhá k mírnění utrpení a bolesti a k šíření radosti, naděje a pokoje. Dáváš nám odvahu neustupovat před zlem a bezprávím a posiluješ nás, když se nám nedaří žít náš život pravdivě a naplno, když selháváme a upadáme do povrchnosti, pohodlnosti a sobectví. Když si žijeme jen pro sebe a podle sebe, Ty nás zastavuješ a mocí svého slova nově orientuješ a stavíš na cestu následování Krista. Dej, prosíme, ať to zakusíme i dnes v tomto společenství, na těchto bohoslužbách. Amen

I. Čtení (Lk 22, 39-46)

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma svatého, jak je nacházíme zapsaná v evangeliu podle Lukáše 22, 39-46

39 Potom se jako obvykle odebral na Olivovou horu; učedníci ho následovali.

40 Když došel na místo, řekl jim: „Modlete se, abyste neupadli do pokušení.“

41 Pak se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, klekl a modlil se:

42 „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“

43 Tu se mu zjevil anděl z nebe a dodával mu síly.

44 Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji; jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve.

45 Pak vstal od modlitby, přišel k učedníkům a shledal, že zármutkem usnuli.

46 Řekl jim: „Jak to, že spíte? Vstaňte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 6 - Potopa)

Pomůcka – různé věci (koráb, zvířátka, mapa...). Síla, krása, velkolepost stvořeného: Kolik si myslíte, že žije na světě lidí? (7,236 miliard.) Kolik je druhů zvířat? (8,7 milionů.) Kolik je druhů rostlin? (350 tisíc, zatím bylo popsáno pouze 290 tisíc druhů.) Jaké je množství vody na zemi? (1,4 miliard km³ – povrchová, podpovrchová, v atmosféře, v živých organismech.)

Dokážete si to všechno představit? To všechno máme kolem sebe. A máme komu za to být vděční.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Bud' Tobě sláva“

Píseň: EZ 406 - Chval Pána svého písni

Kázání (Jób 14, 1-6)

Slova Písma svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná v knize Jób 14, 1-6

- 1 Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti.
- 2 Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí.
- 3 Přesto na něj upíráš svůj zrak a přivádíš mě na soud s tebou.
- 4 Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo.
- 5 Jestliže jsou stanoveny jeho dny, počet jeho měsíců je ve tvé moci, nepřekročí cíl, jež jsi mu vytkl.
- 6 Odvrát od něho své oči, ať si pooddechne jako nádeník, který je rád, že má den za sebou.

Milí bratři a milé sestry,

hlavním tématem tohoto kázání je náš **bídný život na zemi**. Stejně jako Job vidíme i my všichni na vlastní oči, že někteří lidé jsou zdraví a jiní nemocní, jedni bohatí a druzí chudí, a to vše kvůli prvotnímu hříchu Adama a Evy.

Proč trpíme? Proč dobří a nevinní lidé tolik trpí? Tyto otázky, staré jako lidstvo samo, se objevují, zejména v knize Job. Kniha Job klade zvláštní důraz na univerzální téma **dobrého člověka, který trpí**. A tak se nabízí otázka: „Proč zůstat věrný, když se to zdá zbytečné?“

Autor neřeší tuto otázku přímo. Bere to oklikou a překvapuje nás vyprávěním příběhu o cizinci Jobovi, muži z Východu, který jedná a mluví jako **věrný Izraelita**. Jeho příběh je **podobenstvím**, překvapivě aktuální úvahou o **věrnosti Bohu**. Nedává odpověď na otázku utrpení, ale ptá se nás na **důvody naší víry**.

Ve svých modlitbách se Jób obrací přímo na Hospodina. **Své stížnosti směřuje k Bohu**. Vždyť komu si stěžovat na Boha než jemu samotnému? Komu směřovat své nářky a bolesti, svoje strasti i radosti než Bohu, který vstupuje do našich životů svou přítomností?

Jób o přítomnost Boží ve svém životě velmi bojuje a zároveň nepochybuje, že Bůh činí svou vůli. Jen těžko se je vyrovnávat s představou záhadného Boha, který mlčí nad **trápením a bolestí spravedlivého**.

„Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti.“ Člověk je prach ze země. Jób si svoji spoutanost uvědomuje; on sám je také utkáán z prachu, tedy z hmoty, ze které jen těžko hrnčíř – tedy tvůrce – může vytvořit něco ušlechtilého. **Přesto se rodí člověk**. Ten pomíjivý prach má jen krátký a omezený úsek.

1. Na jedné straně **je utrpení**, které je velice dlouhé.
2. Na druhé straně **je duše**, která je nepokojná.

Jako by lidský život po ztracení ráje neměl nikde stání. Jeho vyhnání z ráje znamená ztrátu stability, ztrátu životní rovnováhy. Tato nerovnováha je způsobena nedorozuměním a nepřátelstvím mezi člověkem a Bohem, které vede ke ztrátě přímého obcenství s Bohem.

Mojí milí,

jak my můžeme rozumět Bohu? Rozumět Bohu, když do života člověka vstupuje **neštěstí, nemoc a katastrofy**? Jak se my lidé máme vyrovnat se smutkem a zlostí? Je možné za neštěstí nebo vzniklou škodu činit odpovědným Boha? Někdo takhle uvažovat může, ale spíše se pokoušíme vnitřně vyrovnat s katastrofou či nemocí. Řekneme si: **Tady se už nic nedá dělat**. Nějakou vazbu na Boha však vidí málokdo. Bůh v těchto situacích zůstává z našeho pohledu mimo hru.

Job byl zbožný muž. Byl spravedlivý před Bohem. A přece ho ze dne na den zasáhlo velké neštěstí. Job je pouze jeden svého druhu: „*Na zemi se mu nikdo nevyrovná*“ – stejně jako se nikdo **nevyrovná Bohu v nebi**.

Ale ďáblův advokát, odpovídá, že si není tak jistý, protože je pro Joba snadné být bezúhonný, když je jeho život jeden velký úspěch. **Miluje Job Boha zadarmo?** Mohou takové věci vůbec existovat, oddanost Bohu bez očekávání něčeho na oplátku? Cena, kterou Job zaplatí je obrovská.

„*Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí.*“ Toto zjištění vyvolává v člověku vzdor. Naprostý vzdor vůči tomuto nastavení. Člověk, to přece zní hrdě. Nezaslouží si být polním květem. Člověk přeci nechce

hrát roli někoho závislého, pomíjivého, někoho, po kom nezůstane žádná památka. Chce být soběstačný, silný, nezranitelný. **Buduje si vlastní jméno, které bude větší než jméno Boží.** Pak se ten Bůh stává jeho opravdovým nepřítelem.

Job není ten typ člověka, který by malomyslně přijímal vše, co se jeho mysli protiví. Job se pokouší o svém neštěstí, které ho potkalo, **s Bohem mluvit.** Job si na Boha a na své utrpení stěžuje. Stěžuje si na pomíjejícnost lidského života. „*Život je krátký, a přece je plný nestálosti. Člověk jako květina rozkvétá a uvadá*“ (verš 1-2).“ Job tím neříká nic nového.

To, že je život pomíjející, víme všichni. A přece to Job považuje za zatěžující, že se navzdory krátkosti lidského života máme ještě zodpovídat Bohu. Bože, ty beztak víš, že my lidé nejsme žádní andělé. Tam, kde je život tak krátký, dokázal bych si představit něco lepšího než dbát na boží přikázání. Proto ten apel na Boha: „*Dej člověku prostě pokoj a dopřej mu trochu radosti ze života!*“ Takto se obracet na Boha je v situaci Joba pochopitelné, ale přece to udivuje, je to skoro bez respektu vůči Bohu.

Žaloba proti Bohu dává Jobovi pocit osvobození. Tak i my může vylít a osvobodit své srdce, vyjádřit všechno trápení, a všechnen hněv, bolest a frustraci a vše toto poručit Bohu. Je to až nezvyklé a cizí v našich modlitbách zajít tak daleko, že **Boha posadíme na lavici obžalovaných.** Proč bychom nemohli vykřičet osobní nouzi či hněv?

Na Jobovi vidíme, že když zůstaneme s Bohem v hlubokém utrpení a zklamání, můžeme mít výhodu v tom, že dokážeme přiměřeně v rámci dané životní situace zacházet s utrpením, zpracovat smutek, namísto toho, abychom propadali zoufalství a beznadějí.

Cílem víry je obecenství s Bohem. Utrpením život nekončí, naděj může člověk najít v Bohu, který dává život a nové životní situace.

Jób není superhrdina, který všechno vydrží, není z oceli, není ten, který by nic necítil. Dobře ví o své křehkosti a zranitelnosti, o všech pokušeních, o své vydanosti a ohrožení.

Jób narazil na mlčícího Boha. Jób prosí za odvrácení utrpení. Jób je stává předobrazem Krista, který ve svém modlitebním zápase v Getsemane bojuje za nás, abychom se necítili opuštěni a vyhnáni z obecenství s Bohem. Cesta utrpení, kříže nakonec nebyla marná. Skončila vzkříšením.

A tak, když se nám zdá, že Bůh nám neodpovídá, že mlčí, pamatujme, že Hospodin je Bohem milosrdným, který vstupuje do našich trápení. Ve chvílích, kdy se zdá, že Bůh neodpovídá, **neztraťme tedy obecenství s Bohem.** Amen.

Modlitba:

Děkujeme za různá ujišťování a připomínání, že nejsi daleko. Spíš my se zapomínáme. Děkujeme za neděli, za možnost si víc uvědomit svou víru. Děkujeme za čas. Minuty, hodiny, dny, roky. Ubíhají. Nebo jinak – jsou nám dány, přidány. Pomoz, ať jsou to dny naplněné dobrem, pokojem, smyslem. Amen

Píseň: EZ 182 - Pán Bůh je síla má

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Pane Ježíši Kriste, ukázal jsi celým svým životem i svým slovem, že není smíření mezi pravdou a lží, dobrem a zlem, láskou a nenávistí.

- Myslíme na všechny lidi kolem nás, nablízku i v dáli, i na sebe samé
- Myslíme na všechny situace, v nichž je třeba vydržet nápor zla, bolesti, únavy, nemoci, osamění
- Myslíme na všechny, jichž se zmocňuje pokušení vyřešit problémy mocí, násilím, lží nebo úplatkem
- Prosíme za křesťany všude ve světě i u nás, aby dosvědčovali tvou jednoznačnost následováním tvého příkladu
- Prosíme o pokoj pro celý svět a mír v zemích, kde probíhá válka
- Prosíme dnes za lidi, kteří pláčou. Za ty, jejichž bolest je čerstvá a palčivá, i za ty, jejichž bolest se neumenšuje a neléčí
- Prosíme za ty, jimž do života zasáhla moc zla. Jimž násilí, nenávist a krutost vzaly jejich nejbližší
- Prosíme za lidi, kteří s tím vším nemají za kým přijít, nemají u koho vylít svůj žal
- Prosíme použij si nás, vyzbrojuj naši víru, inspiruj k vynalézavému svědectví
- Každý ti v tichosti sěrujeme své osobní modlitby...
- Prosíme skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: SV 172 - Laudato sii

Slůvko dětí

Posláni (Řím 8, 38-39)

38 *Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, 39 ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*

Požehnání (Nu 6,24-26)

*Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen*

Píseň: EZ 485 - Král věčný nás požehnej